

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Augusti Buchneri Orationes Panegyricæ

Buchner, August

Cliviæ, [1668]

I. In funere D. Balthasaris Meisneri, Prof. P. & Academiæ Wittenbergensis
Magnifici Rectoris.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69483](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69483)

ORATIO I.
 IN FUNERE
 D. BALTHASARIS MEISNERI,
 PROF. PUBL. ET ACADEMIÆ WIT-
 TENBERGENSIS MAGNIFICI
 RECTORIS.

SI tanta mihi ingenii vis, tanta dicendi esset copia, quântâ nunc ægritudine animi perplexus sum, quanto dolore undiqve opprimor, confiderem, cum laude me exequuturum, quæ in præfenti mihi subeundæ sunt partes. Nunc quum vulneri huic & plagæ, quum huic nostro immenso luctui par nulla inveniri possit oratio, facundia nulla sufficiat, equidem nescio, magisnè mea culpanda temeritas, quòd hoc dicendi munus mihi imponi passus sim; quàm commendanda pietas, quòd non detrectarim. Me verò infortunatum ac miserum, qui infelicem spiritum in hunc diem circumfero, quo dicendum mihi in viri illius exequiis quem unicè semper admirari solitus sum, quem omni affectu animi, & suprâ quàm dici potest, colui, observavi: cujus consilium, fidem, operam nemo unquam bonus imploravit frustra, omnes cum magno fructu semper experti sunt. Sed quoniam ad hanc tristem necessitatem me alligatum intelligo, fas interim fuerit, rudes fuisse lacrimas, si erudita verba non licet: quumqve dignam magni BALTHASARIS MEISNERI nostri funere afferre orationē nequeam, inconditum incoerentis animi murmur edidisse. Quan-

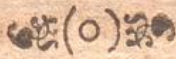
to e-

rò enim major illustriorque ejus olim virtus exstitit; tantò nunc calamitosior acerbiorque ejus decessus est. Multa sunt, Auditores, & dictu gravia, & aspera perpeffu, quæ communem patriam afflixerunt hæcenus & adhuc quoque lacerant. Innumeros mortales pestilentia abstulit: immensam hominum vim hæc plusquam civilium bellorum rabies absumsit: rapinis, incendiis, cædibus turbata fuerunt omnia, exhausta, devastata, vexata: quantæcunque tamen illæ clades, quanta hæc damna fuerint: propè dixerim, parva ac levia existimanda esse præ eo, quod in Rectore nostro amisimus. Neque enim putandum, ejus obitu hanc Academiam, hanc Saxoniam nostram tantum (quæquam has præcipuè) concussas confusasque esse; universa Ecclesia purior, universus, quæcunque patet, Christianus orbis hoc vulnere confossus ac sauciatus est. Ferimur cuncti in unius jugulo, & occidit flebilis omnibus, qui in amorem sui ac admirationem vivus omnes trahebat. Quis respondebit deinceps quærentibus de rebus fidei? Quis eriget timidos, dubios confirmabit, pressos solabitur? Cujus vox stylusque in posterum æternam veritatem aut assertabit potentiùs, exponat lucidiùs, aut eruditè magis proponet? Ubi nunc vera virtus sibi sedem deliget? Quem porrò exemplum pietas specimenque ostendet? Ecquis vitare seculi vortices, quis larvam à veritate postea dignoscere, monstrabit? ne inconsultus animi impetus zeli nomen induat; ne ficti supercilii nubes sanctitatis in vadat famam: aut factus pro sapientiâ, opinio pro doctrinâ, blanditia pro comitate in Ecclesiâ regnent. Fuit, fuit illud ingenium, quod & inveniendi acumine, & differendi subtilitate, & disponendi solertiâ vix sibi æquale hodiè habuit.

Exa-

Exaruit illud os, conticuit lingua, quæ, non ut Homericæ Nestoris melle, sed ipso divino nectare, ipsâ ambrosiâ difflebat. O irreparabilem tot maximarum rerum jaçturam! O acerbissimum tuum, magne MEISNERE, obitum! Tu quidem complexus cælum tuum, coronâ illâ, pro quâ tam strenuè hîc depugnasti hactenus, incingeris, adgratulantibus tibi universis & fortissimorum martyrum & sanctissimorum Confessorum choris; quos inter medius novum sidus ipse radias, discisquæ, quàm vanum sit scire illud omne, quo superbimus tantoperè in his terris miseri, & calcamus alios pariter invicemquæ calcamur; nos verò, te Duce, te Præsîde, te Doctore nostro destituti trepidamus anxîè quid de nobis tandem futurum, & velut stupore quodam attoniti defixos tantum tenemus oculos in nostrâ plaga. Quod si rerum humanarum curam nondum omnem deposuisti, si adhuc nostri memoriam, retines, age, & quoniam ipse succurrere necessitatibus nostris amplius non potes, precibus tuis impetra, ut tibi succrescant similes, qui Ecclesiæ, qui Academiæ nostræ salutem ac incolumitatem tueantur. Sic tuum corpus leni quiete fruatur interim, placidequæ dormiat, donec reformato hîc universo orbe, perpetua lux purgatos ambiat, æternæ tenebræ fontes involvant. Nunc ad vos, Auditores, mea se convertit oratio, quibus tempus jam erat, agere ac habere gratias pro tam luculenter præstito exequiarum officio, nisi vererer, vos eas prorsus deprecatorios. Ecquis enim vestrum est, qui non MEISNERUM nostrum eo affectu & vivum complexus fuerit, & nunc prolequatur mortuum, ut vel suis met humeris inauspicatum subire feretrum, & parvas viri magni reliquias ad conditorium suum deportare volue-

voluerit, nedum deductioni funeris interesse? Ceterum quandoquidem ille nullis unquam modis deplorari satis potest & elugeri, agite, Patres Academici, & finem ponite luctui, quem ceremoniis istis funebribus statuistis. Quò enim nil profecturæ diutiùs fundantur lacrimæ, aut dolor inutilis animum lanciet? Gratulamini vobis potiùs quòd talem ac tantum virum benigniora hæcenus concesserint fata, atque id unicè incumbite, ut afflictissima vidua liberiqve superstites ope, consilio & fide vestrà ne unquam destituantur. Erit profectò erit tempus, quum ex hæc parvulâ turbâ non unus nobis resurget pater, & qui tot rarus illius ingentesqve animi repræsentabit virtutes, cuius nunc os & oculos in hóc tenello vultu circumgestat. Deum supplex veneror ut Ecclesiam, ut Academiam nostram sibi curæ habeat, & quam inflixit plagam, ipse sanare instituat. Ab alto, quæ patimur, veniunt: ab alto medicina etiam expectanda. Neque enim ulla est salus præter Te, Deus noster!

ORAT.